

1971

1970

1969

מלכת המים 1972

פסטיבל של מים וקרח

שרשרת אירועים מרהיבה אשר תקיף את כל הארץ, תפאר השנה את טקס בחירת מלכת המים 1972. המאיר רע ייפתח ב-16.7.72 ב"היכל הספורט" — באיצטדיון יד-אליהו, בבחירת נסיכת הים-התיכון. גולת הכותרת לערב הבחירה תהיה הופעתה המלאה של להקת המחליקים הנוודעת מארצות-הברית: "חופשה על הקרח". 92 מחליקות ומחליקים יציגו את הבלט המפורסם על ריצפת קרח ענקית. לצורך המופע המיוחד חברו הבמאי צ'רוק צ'רפתי והתיאטרון אריק סמית, כשהם נעזרים בסידורי הפרחים האמנותיים של "פרחים כץ". מועמדות תמירות ונאות מתבקשות להתקשר בין השעות 11.00—9.00 לטל. 260135.

קטע מחוך מופע הבלם: "חופשה על הקרח" בהשתתפות 92 רקדני בלם

עימן את האורחת הקטנה מן הפינה, אותה משכו בשערה אל מחוץ לקפה. מכונים בלי בעיות. בחלומי השחור ביותר לא ראה משט, מרחיק הראות, את עצמו מגיש תלונה על המעשה במישטרה. הוא ידע היטב כי במקום שנגמרת הוונה מתחיל בדרך כלל הסרטור. וכמה שנים טובות על הבנייה לידה לימדוהו כי סרטורים הם רעל לבריאותו התקינה של אדם. אך לרוע מזלו המתין למשט בפתח בית-הקפה כשהוא לובש מדי שוטר עברי וחובש כובע כחול ומסומל. השוטר הבחין במהומה ועצר אחר כבוד את כל ארבע המתכשות.

בדרך זו התגלגל העניין לבית-משפט השלום בתל-אביב, כשמבין שלוש שומרות המוסר מופיעה לדין ראשונה: סמדר גראי די.

סמדר שנאשמה בהסגת גבול ובגרימת נזק, נשאלה על ידי השופט בוריס רפרי פורט מה הפריע לה לשבת תחת קורת גג אחת עם פרוצה אחרת.

ענתה סמדר: "למה לנו, שהוא מכיר אותנו, הבעל-הבית לא נותן להיכנס ואותה שהוא לא מכיר, הכניס בלי בעיות בכלל ז" "על המקום". בשלב זה פנה השופט בחיך רחב לבעל-הקפה, יהודה משט, שר ישב על ספסל העדים ואמר: "עכשיו אחרי שאתה מכיר אותה קצת יותר טוב, בטח תוכל להרשות גם לה להיכנס".

עם כל הרוח הטובה לא היסס השופט להטיל על הנאשמת קנס של 200 ל"י או שבוע מאסר תמורתן. בשומעה את גזר הדין גימגמה הפרוצה נמוכת הקומה בעלת פרצוף התינוקת: "כבוד השופט, יש לי ילד קטן, אין מי שידאג לנו, אין מי שישלם". "שהחברים שלך ידאגו לך," הפטיר השופט כבקי רוגיל.

ואכן היה מי שדאג. מן הספסל האחרון באולם התרומם גבר שויפי זקן בן יום עיטרוהו, שלף מכיסו חבילת מאיות בעובי סטייק-אמריקאי, קליף מעליה שני שטרות בודדים, והודיע קבל שופט וקהל: "אני משלם על המקום".

מנגנון

מה שבטוח — זה

שאינו ביטחון בביטוח

כבישרון מפתיע, הצליחה לאחרונה ממ-שלת ישראל לכרות עוד ענף שעליו ישבה.

מאז מלחמת ששת-הימים, חלה התפתחות עצומה בעסקי ביטוח-החיים בישראל. המפרנס הישראלי המצוי, שאינו משתכר 2,000 ל"י ליום עבודה, לא נטו ולא ברוטו, הגיע למסקנה שהדרך היחידה הפתוחה בפניו להבטחת עתידו, היא יצירת קרן לעת זיקנה. בהתחשב בעובדה שמהכנסתם השוטפת, לא יצליחו לעולם לבנות קרן כזו בכוחות עצמם, נמשכו יותר ויותר מפרנסים אחרי התוכניות היפות של חברות ביטוח-החיים, שהבטיחו, תמורת חיסכון חודשי צנוע יחסית, הכנסה נאה, צמודה, לאחר גיל הפרישה.

שמועה מכהילה. מי שנהנה בני-ימים, עד גיל הפרישה, מכל העסק — היתה ממשלת ישראל, שהרוב מהמיליארדים ששקטו בדרך זו הגיעו לקופתה. היתה זו קופה קדושה, שכל הצדדים הנוגעים בדבר הבינו שאין לגעת בה. אלא שלאחרונה, חדל משהו להבין את הברור מאליו: ועדת אשר המפורסמת הגיעה למסקנה, שיש מקום לגבות מס-הכנסה על סכומי הביטוח שהמבוטח יקבל, בימי זיקנתו.

השמועה בלבד, אודות הכוונה המדי-הימה בסילוחה, גרמה לירידה מיידית בהיקף העסקים של חברות הביטוח. הישראלי התמים, שהאמין כי הבטחה של ממשלת ישראל — תישמר גם לאחר עשי-רים ו-25 שנה — החל מהרהר בנושא פעם נוספת.

דפיקה נוספת. לא היה זה הכיוון הי-חידי, שממנו חטף המבוטח הישראלי טיל בימים אלה. חברות הביטוח, שלטענתן הפסידו בשנה האחרונה 30 מיליון ל"י בעסקי ביטוח-הרכב שלהן, בגלל ריבוי התאונות והתייקרות החלפים — החלו מצרות את צעדיהם של בעלי-הרכב. הגי-דילה מכולן חברת-הביטוח הצעירה והי-דינמית אליהו, שהחלה מסננת את מבו-טחי המועדים לפורענות. בין ביטוחי ההוה ועתיד, מתחיל הישראלי להחזק למקסם בסיסמה "מה שבטוח — ביטוח".